

■ Procesrecht algemeen

Jurisprudentie

Hof 's-Hertogenbosch 16 maart 2010, LJN BL7922

In deze zaak gaat het om verjaring van de rechtsvordering tot toekenning van pensioenrechten.

Appellant is van 1957 tot 1984 full-time werkzaam geweest in de bouw. Vanaf 1984 is hij volledig arbeidsongeschikt. Op 1 augustus 2005 is hij met pensioen gegaan.

Tot 1984 heeft appellant (verplicht) deelgenomen in de pensioenregeling van bpfBOUW. Volgens bpfBOUW is deze deelneming als volgt verlopen:

- van 1969 tot en met 1972 was de appellant deelnemer in de pensioenregeling en heeft de appellant een regelmatige pensioenopbouw gehad;
- vanaf 1973 zijn geen pensioenpremies meer ten behoeve van de appellant betaald en heeft hij dan ook geen pensioen meer opgebouwd;
- vanaf 1979 staat de appellant niet meer geregistreerd als deelnemer in bpfBOUW;
- vanaf 1984 tot en met mei 1996 heeft premievrije pensioenopbouw plaatsgevonden in verband met de arbeidsongeschiktheid van de appellant. Omtrent deze fout heeft de administrateur van bpfBOUW de appellant geïnformeerd bij brief van 8 mei 1996. Die premievrije pensioenopbouw is toen ongedaan gemaakt.

Appellant vordert bij het Hof Den Bosch dat hem door bpfBOUW pensioenrechten worden toegekend over de volledige periode 1957-2005 op basis van een fulltimedienstverband en dat bpfBOUW op basis van die pensioenrechten hem pensioen-uitkeringen betaalt.

bpfBOUW heeft een beroep gedaan op verjaring van deze vordering.

Voor zover de vordering moet worden gekwalificeerd als een vordering tot nakoming van een verbintenis uit overeenkomst tot een doen en geven, te weten het vaststellen en toekennen van pensioenrechten (ex art. 3:307 BW) of als een vordering tot vergoeding van schade (ex art. 3:310 BW), is/zijn deze vordering(en) volgens het hof verjaard. De vordering(en) is/zijn reeds voor mei 1996 maar in ieder geval in mei 1996 opeisbaar geworden. In ieder geval in mei 1996 was appellant er ook mee bekend dat bpfBOUW haar verplichtingen niet nakwam. Appellant had deze vordering(en) daarom in ieder geval binnen vijf jaar na mei 1996 dienen in te stellen. Hij is in mei 1996 via een brief door bpfBOUW op de hoogte gesteld tot welk bedrag bpfBOUW haar verplichtingen tot vaststelling van het opgebouwde ouderdomspensioen nakwam. Na mei 1996 zijn meer dan vijf jaren verstreken en de verjaring is in die periode niet gestuit. Eerst uit de brief van 4 augustus 2005 blijkt van een mededeling zijdens de appellant die een stuiting kan opleveren.

Het beroep van appellant op artikel 59 Pensioenwet helpt ook niet, aldus het hof. Dit artikel gaat immers over een rechtsvordering tegen een pensioenuitvoerder tot het doen van een uitkering. Appellant heeft in casu alleen een rechtsvordering tot het vaststellen en toekennen van rechten op pensioen. Hij heeft nog geen bestaand recht op pensioen waar artikel 59 Pensioenwet om gaat.

Het beroep van appellant op artikel 3:314 jo. 3:306 BW (opheffing van een onrechtmatige toestand waarvoor een verjaringstermijn van 20 jaar geldt) slaagt ook niet. Indien zou worden aangenomen dat bpfBOUW ten onrechte heeft nagelaten het door appellant opgebouwde ouderdomspensioen vast te stellen of het bedrag waarop de appellant aanspraak maakt, is die nalatigheid niet aan te merken als inbreuk op een onrechtmatige toestand als bedoeld in artikel 3:314 BW. Een on-

rechtmatige toestand als in dat artikel bedoeld ontstaat immers slechts indien een continu-inbreuk plaatsvindt op een rechtstoestand, en niet doordat bpfBOUW in gebreke blijft haar verplichtingen tot inboeking van dagpremies en vervolgens tot vaststelling van het opgebouwde ouderdomspensioen aan de hand van het aantal geboekte premies na te komen.

Rb. Rotterdam (vzr.) 23 maart 2010, NJF 2010, 200

In deze zaak gaat het om ontvankelijkheid van een vordering bij de voorzieningenrechter die al eerder ingesteld is in een voorafgaande en nog lopende kortgedingprocedure.

Montrans Uitzendbureau Rotterdam B.V. (hierna: 'Montrans') heeft Dekker op 25 augustus 2009 op staande voet ontslagen. Dekker meent dat er geen dringende reden is voor het ontslag en dagvaardt Montrans in kort geding bij de kantonrechter. In deze procedure heeft Dekker onder andere gevorderd dat de kantonrechter het aan hem gegeven ontslag op staande voet vernietigt, hem toelaat zijn werkzaamheden te hervatten, en zijn werkgever veroordeelt het salaris van Dekker door te betalen.

Montrans heeft op haar beurt een voorwaardelijke vordering in reconventie ingesteld die uit twee punten bestaat. Ten eerste vraagt Montrans Dekker te veroordelen om gespecificeerde aan Montrans, al dan niet in eigendom, doch nog steeds in bezit van Dekker zijnde zaken aan Montrans af te geven. Ten tweede vordert Montrans dat Dekker veroordeeld wordt het afgesproken relatiebeding na te komen. Montrans vordert van Dekker de nakoming van haar vordering in reconventie, indien de kantonrechter voorlopig oordeelt dat het ontslag op staande voet terecht is gegeven.

De procedure neemt ongeveer een half jaar in beslag. Montrans vindt dit tijdbestek te lang en wil dat de door haar gevraagde voorzieningen zo snel mogelijk worden getroffen.

Daarom spant Montrans een kort geding aan bij de voorzieningenrechter van de Rechtbank Rotterdam. Montrans vordert dat Dekker bepaalde zaken aan haar teruggeeft en dat Dekker het relatiebeding nakomt. Met andere woorden, Montrans stelt dezelfde vordering in die zij reeds in de voorafgaande en nog steeds lopende kortgedingprocedure heeft ingesteld. De vraag is of, zolang deze vordering bij de kantonrechter nog in behandeling is, Montrans deze vordering aan de voorzieningenrechter van de civiele sector kan voorleggen.

De voorzieningenrechter oordeelt dat dat niet kan. De omstandigheid dat de aan de kantonrechter gevraagde voorziening naar de mening van Montrans te lang uitblijft, is onvoldoende redengevend. Mogelijk zou dit anders zijn in een geval waarin sprake is van rechtsweigeren bij de kantonrechter dan wel een te verwachten zo lang uitblijven van de gevraagde voorziening, dat bij wijze van noodoplossing alsnog de voorzieningenrechter in kort geding moet kunnen worden geadieërd. Van een (dergelijke) noodsituatie als hier bedoeld is echter niet gesteld noch gebleken. Daarom verklaart de voorzieningenrechter Montrans niet-ontvankelijk voor wat haar herhaalde vordering betreft.

HR 9 april 2010, L/JN BL3866

Op 12 maart 1997 heeft eiseres van de Gemeente Apeldoorn (hierna: 'de Gemeente') een bedrijfsterrein gekocht. De Gemeente diende het terrein in twee fasen te leveren. Bij vonnis van 18 januari 2001 is de Gemeente veroordeeld om de in de overeenkomst van 12 maart 1997 bedoelde eerste fase aan eiseres te leveren. In dat vonnis is de Gemeente voorts veroordeeld om de aanleg van de ontsluitingsweg als bedoeld in de bij de overeenkomst gevoegde koopakte voortvarend te voltooien, met bepaling dat de Gemeente tot aan de voltooiing van de ontsluitingsweg aan eiseres toegang tot het terrein dient te verschaffen over gemeenteground. De rechtbank veroordeelt de Gemeente tot betaling van dwangsom van NLG 500 000 voor iedere dag dat de Gemeente in gebreke blijft om aan dit onderdeel van het vonnis te voldoen.

Op 14 januari 2002 heeft de Gemeente de hiervoor genoemde eerste fase aan eiseres geleverd. Tevens heeft de Gemeente toen aan het begin van de ontsluitingsweg een verkeersbord geplaatst met het verbod om de ontsluitingsweg in te rijden. Bij brief van 17 januari 2002 heeft de raadsman van eiseres de Gemeente gesommeerd het bord te verwijderen stellende dat zolang het bord niet is verwijderd, niet is voldaan aan het vonnis van 18 januari 2001. In het vonnis staat immers dat de grond ontsloten moet zijn door een weg. Een weg waarop niet mag worden gereden geeft geen toegang en vormt geen ontsluiting.

Eiseres en de Gemeente onderhandelen vervolgens in de periode van 26 november 2002 tot 26 mei 2003 omtrent de nakoming van de overeenkomst van 12 maart 1997. Partijen worden het niet eens waarop eiseres de onderhavige rechtszaak begint. Zij vordert NLG 5 000 000 ter zake van door de Gemeente verschuldigde dwangsommen. Volgens eiseres is een dwangsom van NLG 500 000 per dag verbeurd over de periode van tien dagen, omdat eiseres tussen 14 januari 2002 en 24 januari 2002 via de ontsluitingsweg geen toegang had tot het bedrijfsterrein.

De rechtbank heeft geoordeeld dat geen dwangsommen zijn verbeurd. Het hof concludeerde dat de dwangsommen, indien al verbeurd, in ieder geval zijn verjaard op 27 of 28 mei 2003 ex artikel 611g Rv. Eiseres heeft bij deurwaardersexploot van 26/27 november 2002 de Gemeente aangemaand tot het betalen van de dwangsom wegens het niet verwijderen van het bord gedurende tien dagen. Ingevolge artikel 611g Rv verjaart een dwangsom door verloop van zes maanden na de dag dat zij is verbeurd. Het hof heeft de stelling van eiseres dat de verjaring van de dwangsom is gestuit, omdat partijen in de periode van 26 november 2002 tot 26 mei 2003 in onderhandelingen waren, verworpen.

De Hoge Raad laat het arrest van het hof in stand. In het geval dat partijen in onderhandeling zijn, heeft te gelden dat voor stuiting van de verjaring een schriftelijke aanmaning of een schriftelijke mededeling

als bedoeld in artikel 3:317 BW is vereist. Eiseres heeft geen zelfstandige stuitingsbrief voor 26 mei 2003 aan de Gemeente gestuurd. Dat betekent dat de vordering van eiseres tot het betalen van de dwangsom door de Gemeente is verjaard.

Hof Leeuwarden 13 april 2010, L/JN BM2180

Bewijstechnisch is een aangetekende brief sterker dan een gewoon verzonden brief. Waterdicht is een aangetekende brief echter niet.

In deze zaak vordert appellant schadevergoeding. Volgens hem zouden geïntimeerden hem in 1999 de opdracht hebben gegeven om een bedrijfsruimte met bedrijfswooning te ontwerpen. Het ontwerp is door geïntimeerden zonder uitdrukkelijke toestemming van appellant gewijzigd. Het gewijzigde bouwontwerp hebben geïntimeerden laten uitvoeren. Zij hebben daarbij het auteursrecht van appellant geschonden.

Geïntimeerden hebben ontkend dat zij aan appellant opdracht hebben verleend. Voorts beroepen zij zich op verjaring van de vordering van appellant.

Appellant heeft ter afwering van het beroep op verjaring gesteld dat hij de verjaring heeft gestuit door middel van zijn brief van 25 december 2003. De brief is zowel per aangetekende als per post verstuurd. Blijkens de stickers en het poststempel van TPG Post op de envelop van de aangetekende brief, is deze 27 december 2003 verzonden en op 30 december 2003 en 4 februari 2004 tevergeefs aan geïntimeerden aangeboden. De brief is door TPG Post aan appellant als onbestelbaar geretourneerd omdat de brief door geïntimeerden niet is afgehaald. Het niet afhalen van de aangetekende brief dient volgens appellant voor rekening en verantwoordelijkheid van geïntimeerden te komen.

Volgens het hof volgt uit deze feiten nog niet (het vermoeden) dat de brief (tijdig) aan geïntimeerden is aangeboden op de wijze die daartoe ter plaatse van de bestelling is voorgeschreven. Aannemelijk is dat de postbode, nadat hij 'geen gehoor' kreeg, een schriftelijk bericht van aankomst heeft achtergelaten. Deze gang van zaken is niet aannemelijk

gemaakt door de appellant. Van belang is ook dat geïntimeerden ontkennen dat TPG Post een bewijs heeft achtergelaten dat er een aange-tekende brief op het postkantoor opgehaald zou moeten worden. Appellant heeft niet (onderbouwd) gesteld noch ten bewijze aangeboden dat de postbode een bericht aan het adres van geïntimeerden heeft achtergelaten. In dit licht is niet komen vast te staan dat de brief van 25 december 2003 geïntimeerden heeft bereikt en dat hij zijn werking heeft gehad. Daarom is de stuiting niet komen vast te staan. Het beroep op verjaring slaagt.

Literatuur

E.A.M. Santen, 'Wat is de datum van de uitspraak?', *Adv.bl.* 2010/4, p. 161

Wanneer sluit de beroepstermijn? Voor het bepalen van het begin van de termijn kun je niet afgaan op de datum die de uitspraak noemt.

M. Jacobs, 'Van substantiëringsplicht naar substantiëringcultuur? Een empirisch onderzoek naar de attitude van de advocatuur ten opzichte van de substantiëringplicht', *TvPP* 2010-2, p. 32-42

In 2002 werd middels wetsvoorstel 26 855 het civiele procesrecht aanmerkelijk gewijzigd met vooral als doel het bereiken van een snellere, efficiëntere en goedkopere procedure. Dat moest worden gerealiseerd door 'vereenvoudiging van het procesrecht', 'deformalisering', 'wijziging van de verhouding tussen rechter en partijen', 'harmonisering van het procesrecht' en het 'streven naar efficiency'.

P.W.H.M. Willems, 'Termijnen in het arbeidsrecht: een overzicht', *ArbeidsRecht* 2010-4, p. 12-17
Binnen het arbeidsrecht gelden voor het instellen van (rechts)vorderingen verschillende verjaringstermijnen. Sommige termijnen zijn vervaltermijnen, andere kunnen worden gestuit. In deze bijdrage worden de termijnen overzichtelijk op een rijtje gezet en worden bijzondere aandachtspunten en eventuele valkuilen mede aan de hand van relevante jurisprudentie besproken.

P.J. Klein Gunnewiek, 'Stuiten van de verjaring van een vordering tot schadevergoeding conform art.

3:317 BW – Het vereiste van ondubbelzinnigheid en het schuldeisersvereiste', *PIV-Bulletin* 2010-4, p. 1-5

Op grond van artikel 3:310 BW verjaart een vordering tot vergoeding van schade door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden, en in ieder geval door verloop van twintig jaren na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt. Er zijn verschillende manieren om het intreden van de verjaring tegen te gaan. Dit artikel besteedt aandacht aan de stuiting van de verjaring door aanmaning of mededeling.

CSM Derks Star Busmann

J.K. Obozhekova

Verbintenissenrecht/ consumentenrecht

Jurisprudentie

HvJ 2 december 2009 (*Aventis Pasteur/O'Byrne*)

Deze uitspraak betreft een prejudiciële vraag van de Engelse rechter. Pasteur Mérieux, een vennootschap naar Frans recht, na naamswijziging APSA geworden, produceert farmaceutische producten, waaronder een bepaald vaccin. Op 18 september 1992 heeft APSA een partij van deze vaccins toegestuurd aan Mérieux UK, volledige dochteronderneming van APSA en distributeur van de producten van APSA. Een gedeelte van deze partij werd door Mérieux UK aan het Britse Ministerie van Volksgezondheid verkocht met als bestemming een door dit ministerie aangewezen ziekenhuis. Dit ziekenhuis heeft een gedeelte van de vaccins geleverd aan een medisch centrum, gevestigd op Brits grondgebied. Op 3 november 1992 werd OB in dit medisch centrum ingeënt met een dosis van het betrokken vaccin. Daarna is bij OB ernstig letsel ontstaan. OB stelt dat de schade verband houdt met het gebrekkige karakter van het hem toegediende vaccin.

In 1994 richtte APSA een 'joint venture' op met Merk Inc. of the United States. Mérieux UK werd de Britse dochteronderneming van die joint venture. Na naamswijziging is zij

AventisPasteur MSD (hierna: APMSD) geworden. Op 2 november 2000 stelde OB bij de High Court of Justice of England and Wales een schadevordering in tegen APMSD. In zijn uiteenzetting van de feiten stelde hij dat het vaccin was geproduceerd door APMSD en dat het gebrekkig was, zodat hij deze vennootschap aansprakelijk wilde stellen. In haar verweerschrift deed APMSD gelden dat zij enkel de distributeur en niet de fabrikant van het vaccin was. Zij heeft Pasteur Mérieux aangewezen als fabrikant, zonder te preciseren dat het om de oude naam van APSA ging. Op 16 oktober stelde OB bij de High Court of Justice een schadevordering in tegen APSA. APSA erkende de fabrikant van het betrokken vaccin te zijn, maar zij betoogde dat de vordering was verjaard. Op 10 maart 2003 heeft OB gevorderd APSA in de plaats te stellen van APMSD in de procedure die in november 2000 tegen deze laatste was ingesteld. Vaststaat dat dit verzoek tot indeplaatsstelling werd ingediend na het verstrijken van de termijn van tien jaar voor het instellen van een gerechtelijke procedure tegen de producent van het product waarvan wordt gesteld dat het een gebrek vertoont.

Bij beslissing van 18 november 2003 heeft de High Court of Justice een verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend waarop het Hof heeft geantwoord bij arrest van 9 februari 2006, O'Byrne. Na dit arrest heeft de High Court of Justice op 20 oktober 2006 het door OB ingestelde verzoek tot indeplaatsstelling ingewilligd, op de grond dat APMSD bij vergissing was gedagvaard in plaats van APSA. APSA is tegen deze beslissing opgekomen bij de Court of Appeal. Echter, deze heeft dit beroep verworpen. Het House of Lords, waarbij APSA beroep instelde, heeft besloten het Hof een prejudiciële vraag te stellen, namelijk of 'het verenigbaar is met de Productaansprakelijkheidsrichtlijn (85/374) dat de wettelijke regeling van een lidstaat indeplaatsstelling van een nieuwe verwerende partij toestaat met betrekking tot een vordering die is ingesteld nadat de termijn van tien jaar voor het doen gelden van rechten overeenkomstig artikel 11 van richtlijn (85/374) is verstreken en de enige persoon die

in de gedurende die periode van tien jaar ingestelde procedure als verweerder is opgegeven, niet onder artikel 3 van de richtlijn valt'.

Artikel 11 van Richtlijn 85/374 bepaalt dat de rechten die de gelaedeerde aan deze richtlijn ontleent, vervallen na een termijn van tien jaar, te rekenen vanaf de dag waarop de producent het gebrekkige product in het verkeer heeft gebracht, tenzij de gelaedeerde gedurende die periode een gerechtelijke procedure tegen hem heeft ingesteld. Art 11 moet zo worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een nationale regeling die de vervanging van een verweerder door een andere verweerder toestaat, zodanig wordt toegepast dat na het verstrijken van de genoemde termijn een producent kan worden vervolgd als verweerder bij een gerechtelijke procedure die binnen deze termijn is ingeleid tegen een andere persoon. Immers, de tegen gestelde oplossing zou leiden tot verlenging van de duur van de verjaringstermijn voor een dergelijk product wat problemen op kan leveren met de rechtszekerheid en het daaruit voortvloeiende vertrouwensbeginsel.

Het Hof overweegt verder dat uit het verzoek om een prejudiciële beslissing blijkt dat APMSD, die in 1992 het aan OB toegediende vaccin aan het Britse gezondheidsstelsel heeft geleverd, destijds een volledige dochteronderneming was van APSA. In deze context is het aan de nationale rechter om te beoordelen of het in feite de moederonderneming die het betrokken vaccin geproduceerd heeft, was, die tot het in het verkeer brengen ervan heeft besloten. Als deze omstandigheid voorhanden is, verzet artikel 11 zich er niet tegen dat de nationale rechter van oordeel is dat in de gerechtelijke procedure die binnen de bij dit artikel vastgestelde termijn in het kader van de aansprakelijkheidsregeling van deze richtlijn tegen de dochteronderneming is ingeleid, de moederonderneming, die een 'producent' in de zin van artikel 3 lid 1 van deze richtlijn is, in de plaats van deze dochteronderneming kan worden gesteld. Voorts oordeelt het Hof dat artikel 3 lid 3 zo moet worden uitgelegd dat indien de producent niet kan worden achterhaald,

de leverancier van het product als de producent ervan moet worden beschouwd, tenzij hij de gelaedeerde binnen een redelijke termijn de identiteit van de producent of van zijn eigen leverancier meedeelt. Dit dient de nationale rechter na te gaan gelet op de omstandigheden van het geval.

Rb. Arnhem 17 maart 2010, NJF 2010, 197

Gedaagde heeft in 2006 door een aannemersbedrijf werkzaamheden laten uitvoeren aan zijn woning. De projectleider hierbij was G. Het aannemersbedrijf had H in onderaanneming ingeschakeld voor het grondwerk. H heeft de werkzaamheden laten verrichten door werknemer D en eiser. Eiser heeft bij de uitvoering van graafwerkzaamheden op het terrein van gedaagde een plastic zak opgegraven met een hoeveelheid papiergeld. Deze plastic zak met geld heeft eiser aan gedaagde gegeven. In deze zaak gaat het om de vraag of eiser zijn rechtspositie heeft overgedragen aan gedaagde als bedoeld in artikel 5:7 BW. Indien dit het geval is, is gedaagde op grond van artikel 5:5 jo. 5:6 BW eigenaar geworden van het geld. Indien eiser zijn rechtspositie niet heeft overgedragen, moet het er in ieder geval voor worden gehouden dat gedaagde geen eigenaar is geworden van het geld.

Eiser stelt zich op het standpunt dat hij met de afgifte van het geld aan gedaagde niet zijn rechtspositie als vinder heeft willen overdragen. Volgens hem is voor die overdracht noodzakelijk de feitelijke afgifte maar ook een op rechtsgevolg gerichte wil en die ontbrak. Volgens gedaagde kent het gesloten stelsel van goederenrecht geen ruimte voor interpretatie en dus doet de wil van eiser niet ter zake.

De rechtbank oordeelt dat voor de overdracht van zijn rechtspositie als bedoeld in artikel 5:7 BW, de vinder niet alleen de vondst dient af te geven, maar dat daarnaast ook sprake moet zijn van de wil van de vinder om zijn rechtspositie te doen overgaan op, in dit geval, de bewoner van de woning waar de vondst is gedaan. Dit leidt de rechtbank af uit de vergelijking met de levering van roerende zaken (art. 3:90 lid 1 BW) waarbij naast bezitsverschaffing ook vereist is dat er sprake is van tot overdracht strekkende wilsovereen-

stemming. Zowel eiser als gedaagde verkeerden op de dag van de vondst in de veronderstelling dat het geld aan gedaagde toekwam omdat het geld in zijn grond zat. Gedaagde heeft ook niet bestreden dat eiser op grond van die veronderstelling het geld aan hem heeft gegeven. Dat brengt naar het oordeel van de rechtbank reeds met zich dat eiser met de afgifte van het geld aan gedaagde niet de wil had om zijn rechtspositie als vinder (zoals bedoeld in art. 5:7 BW) aan gedaagde over te dragen. Het bestaan van die wil vereist immers ten minste dat eiser zijn rechtspositie kende, hetgeen niet het geval was. Bij gebreke van een met de verklaring overeenstemmende wil, is geen rechtshandeling tot stand gekomen. Het beroep van gedaagde op artikel 5:7 BW gaat niet op. De rechtbank wijst de vordering van eiser (€ 29 223,45) toe. De gevorderde uitvoerbaarheid bij voorraad wordt afgewezen door het wezenlijke restitutierisico (gedaagde heeft hoger beroep aangekondigd).

Rb. Alkmaar, sector kanton 15 april 2010, LJN BM3506

In deze zaak, waarin gedaagde een webpagina heeft ingevuld, gaat het om de vraag of de gedaagde met het doorlopen van een aantal webpagina's een overeenkomst heeft gesloten met eiser. De rechtbank overweegt dat uit de voorgelegde schermafdrucken van webpagina's af te leiden valt hoe er met eiser via internet een overeenkomst tot stand kan komen. Echter, niet is gebleken dat gedaagde deze webpagina's heeft doorlopen. De eiser heeft geen gegevens overgelegd waaruit blijkt welke webpagina's ten tijde van het sluiten van de gestelde overeenkomst op de website zichtbaar waren en een bezoeker daarvan moest doorlopen om een overeenkomst tot stand te laten komen. Daarnaast overweegt de rechtbank dat het niet-reageren op een toegezonden verzekeringspolis in redelijkheid niet kan worden beschouwd als wilsverklaring van gedaagde gericht op de totstandkoming van een overeenkomst. Conclusie is dan ook dat het gevorderde moet worden afgewezen.

Rb. Utrecht 21 april 2010, LJN
BM2445

Gedaagde heeft van 29 december 2008 tot medio april 2009 in een opvanghuis verbleven waar hij financieel werd begeleid. Op 21 maart 2009 is door partijen, alsmede door de broer en moeder van eiseres een schriftelijk stuk ondertekend inhoudende dat gedaagde een bedrag van ruim € 6000 verschuldigd was aan eiseres, haar broer en moeder. Dit bedrag zou gedaagde terugbetalen in maandelijkse termijnen van € 50. Gedaagde heeft de eerste twee termijnen van € 50 aan eiseres voldaan, maar de overige termijnen zijn onbetaald gebleven. Bij brief van 6 augustus 2009 aan gedaagde heeft moeder namens eiseres de schriftelijke afbetalingsregeling ontbonden en aanspraak gemaakt op betaling van het restant.

Eiseres vordert veroordeling van gedaagde tot betaling van het restant, vermeerderd met rente en kosten. Gedaagde concludeert tot afwijzing van de vordering van eiseres. Hij heeft een beroep gedaan op vernietiging van de overeengekomen regeling doordat de overeenkomst onder bedreiging dan wel als gevolg van misbruik van omstandigheden tot stand is gekomen.

De rechtbank acht het echter niet aannemelijk dat gedaagde de vaststellingsovereenkomst onder invloed van bedreiging is aangegaan. Uit overgelegde stukken van eiseres blijkt dat is onderhandeld over de voorwaarden voor de totstandkoming van de overeenkomst en dat gedaagde per e-mail naar eiseres te kennen heeft gegeven blij te zijn met de gesloten overeenkomst. De rechtbank acht het ook niet aannemelijk dat de vaststellingsovereenkomst is gesloten door misbruik van omstandigheden. Uit de eerder genoemde e-mailberichten blijkt niet dat er druk op gedaagde is uitgeoefend om de overeenkomst te tekenen. Het beroep op vernietiging van de vaststellingsovereenkomst vanwege wilsgebreken gaat dus niet op. De gedaagde is gehouden tot nakoming van zijn uit de overeenkomst voortvloeiende betalingsverplichtingen. Als gevolg van de gedeeltelijke ontbinding is het restant van het door gedaagde aan eiseres verschuldigde bedrag ineens opeisbaar geworden.

Literatuur

Rapport 'Ambtshalve toepassing van Europees consumentenrecht' (Rechtspraak.nl), Recht.nl 15 maart 2010

Vanaf 1 juli 2010 hanteren alle rechtbanken een uniforme aanpak voor branches waarvan bekend is dat daar veel oneerlijke boetebedingen voorkomen. Het onderstaande rapport behandelt ambtshalve toepassing van Europees consumentenrecht in het algemeen en gaat vervolgens in op twee soorten boetebedingen in het bijzonder: de boete bij het niet-tijdig inleveren van een creditcard aan het einde van het contract en de boete op het niet op tijd betalen van een abonnement voor een mobiele telefoon.

Meer bescherming voor consument bij leningen', Ministerie van Justitie, Nieuwsberichten/persberichten 18 maart 2010

Consumenten die geld willen lenen, worden straks beter beschermd. Er komen aanvullende regels voor reclame over geldleningen en klanten ontvangen vóór het sluiten van de kredietovereenkomst de nodige informatie over de kredietvoorwaarden en de kosten.

C. Cauffman. 'Efficiënt handhaven van consumentenrechten – Een bespreking van de preadviezen voor de Vereniging voor Burgerlijk Recht 2010', NTBR 2010-3, p. 78-90

De preadviezen vertrekken van de vaststelling dat tegenwoordig op tal van gebieden uitgebreide regelgeving bestaat ter bescherming van de consument. Bij hun onderzoek naar de handhaving van het consumentenrecht gaan zij na of consumenten hun rechten ook effectief kunnen afdwingen indien zij niet vrijwillig worden gerespecteerd. Loos richt zich hierbij op de individuele handhaving van het consumentenrecht, Van Boom op de collectieve handhaving van het consumentenrecht.

CMS Derks Star Busmann

J.K. Obozbekova